

Jana
Zavorská

ZE ŽIVOTA
MYME

O MANKY

ZE ŽIVOTA NYMFOMANKY

Jana Javorská

PROLOG

Když jsem byla ve věku, kdy se děvčátka pomalu dostávají do puberty, myslela jsem si, že výraz *nymfomanka* označuje nějakou pohádkovou postavu. Evidentně jsem si jej pletla s významem slova *nymfa*. I když některým mužům se takováto sexuchtivá osůbka může jevit opravdu jako nadpřirozená bytost, spojitost s vílami, či bohyněmi, má tato žena skutečně pramalou.

Ovšem pro kohokoliv s podobnou diagnózou sexuálně kompulzivního chování to vůbec není lehké. Nymfomanie se považuje za mentální poruchu charakterizovanou vysokým libidem a posedlostí po sexu u žen, a jako každá závislost i tato hypersexualita dokáže zničit vztahy, přátelství, partnerství, práci i život.

Ale asi bych se měla nejprve představit. Jmenuju se Ema a jsem nymfomanka. Věřte mi, že z toho nejsem ani trochu veselá, ale sotva se s tím dá něco dělat. Je to pro mě tragédie, která mi dost komplikuje život, jenže nic na mě neplatí. Snažila jsem se toho zbavit, opravdu jsem se snažila, ovšem je to vždycky jenom na chvílku. V momentě, kdy přijde absťák, není se mnou k vydržení. Byla jsem i na léčení, ale nepomohlo to. Tak se dál prodírám životem se svým stigmatem děvky a společensky odsouzením chováním, jež je pro mě běžný jako pro těžký kuřáky všudypřítomnej smrad z cigaret.

Kdysi jsem mívala i kamarádky, ale jakmile mi některá představila svého kluka a prozradila mu tajemství mé závislosti, bylo po přátelství. Ne proto, že by mi vadilo, že to někdo ví, ale proto, že dotyčnej si chtěl vyzkoušet, jaký to je spát s nymfomankou, a prudil tak dlouho, až jsem ho přefikla. Za tu špatnou jsem samozřejmě byla jenom já. Už jsem se těm nařčením ani nebránila, protože moje vysvětlení stejně nikoho nezajímalo. Chovala jsem se přece stejně jako většina chlapů, kterým jde jen o to, aby si užili. Jenomže v jejich případě je to v pořádku, kdežto já jsem nenasytná coura. Copak nikdo nechápe, že jsem nemocná?

Sedím na kraji rozválený postele a rozespale mžourám kolem sebe. Místo vedle mě je ještě teplý. Právě odešel. Ani nevím, jak se jmenoval. Koho to ale zajímá? Byl to jen další kus, zářez na pažbě, jak říkají chlapi, když úspěšně zasunou.

Probudilo mě cvaknutí dveří, když za sebou zabouchnul. Rozhlídnou se po místnosti a zkontroluju zásuvku nočního stolku, kam dávám mobil, a mrknu do kabelky. Už se z toho stává můj pravidelnej rituál po probuzení. Naštěstí nic nezmizelo, šlo mu jenom o sex, ostatně jako i mně a všem mejm náhodnejm známostem, který jsem sbalila na ulici, v restauraci či v kavárně za jediným účelem.

Nemůžu se podívat na chlapa bez toho, aniž bych v něm neviděla potenciálního sexuálního partnera. Už ani nevím, kdy jsem se do téhle fáze dostala. Mám pocit, že jsem se s tou blbou závislostí snad narodila. Pamatuju si, že jsem poprvý okusila slastnej pocit z masturbace někdy v deseti letech a od té doby je tato činnost pro mě stejně rutinní, jako každodenní hygiena.

Musím si udělat dobře minimálně třikrát denně, jinak bych snad byla nemocná, pokud se o to tedy nepostará někdo jinej. Kdykoli vyjdu na ulici mezi lidi, jsem jako predátor na lovu, a pátrám po další oběti. Nehraje roli, jestli je dotyčnej starej nebo mladej, velkej nebo prcek, šereda nebo hezounek. Jakmile se na vyhlídnutej objekt usměju a on zareaguje, mívám vyhráno. Stačí už jen zapříst hovor na jakýkoliv téma a je rozhodnuto. Zpravidla netrvá moc dlouho a dotyčnej mi už projíždí kundičku ze všech možnejch pozic.

Kdysi jsem se takto seznámila se svým manželem Petrem. Na rovinu jsem mu řekla všechno o svojí závislosti a kupodivu se nevyděsil, ale byl mile překvapenej. Důvodem nebyl ani tak předpoklad, že se bude těšit z každodenního sexu, jako možnost, že mě bude půjčovat svejmu kamarádům a při tom se bude dívat, jak si to s nima užívám, a třeba se i připojí. To je pro změnu jeho úchylka. Takže jsme se vlastně hledali, až jsme se našli.

Zprvu se mi moc nechtělo věřit, že by opravdu existoval chlap, kterej by byl ochotnej trpět mi nevěru, aniž by mi dělal žárlivý scény. Nakonec mi dokonce sám začal dohazovat kamarády a oslovovat na ulici muže, kteří mi padli do oka.

Proto ho opravdu miluju, i když jsem spala a spím s tolika muži, pro mě je stále jen on tím jediným. Jenomže přes tejden pracuje v cizině, a navíc má rád adrenalin všeho druhu. Pořád by nejraději někde skákal padákem, jezdil závodně na motorce, lítal balónem nebo se potápěl. Každou chvíli se vrátí domů s nějakým zraněním, nebo si ho rovnou nechají v nemocnici, a já jen čekám, kdy to přepískne. Mám o něj vždycky děsnej strach, jenže on se tomu jen směje.

Když je pryč a já mám chuť na sex, musím mu to natočit nebo se s dotyčným milovat tak, aby to manžel mohl sledovat online na telefonu přes video hovor. Ovšem pokaždý to není možný, když to na mě přijde někde, kde zrovna nejsou ideální podmínky k sexu natož k natáčení, nebo s tím můj objekt nesouhlasí. To ale není zase až tak velkej problém, protože Petr moc dobře ví, že bez toho nedokážu bejt, tak proč se zbytečně trápit, když se naskytne příležitost, nebudu si přece odpírat ukojení svýho věčnýho chtíče?

Je to moje prokletí, z něhož není jiný cesty ven než pravidelným uspokojováním. Když to nemám, moje tělo trpí. Je to stejnej pocit závislosti jako u feťáka, co se veze na tvrdějch drogách. Zkrátka nelze vynechat pravidelnou dávku. Někomu to může přijít k smíchu, vždyť jde „jenom“ o sex.

Jenomže vysvětlíte svýmu tělu, že ten voňavej fešáček s modrejma očima, co sedí naproti u vedlejšího stolu a tajně pokukuje po mým nenápadně odhaleným stehně, není pro mě? Vždyť já ani náhodou netuším, že mi pod sukní vyčuhuje krajkovéj lem punčochy a láká pohledy kolemjdoucích mužů jako zralá broskev nenechavý vosy.

Nevidím jedinej důvod, proč bych se na něj nemohla usmát a dovolit mu, aby si přisedl k mému stolu a zapředl smysluplnej hovor. Potom už stačí jen poprosit o přátelskou výpomoc při výměně žárovky, která jako na potvoru doma zrovna nesvítí. To, že na opravu už nedojde, není ovšem vůbec podstatný. Hlavní je, že dotyčnej potěšil mě a užili jsme si spolu. A já můžu za stejným účelem ulovit jinýho „opraváře“.

A tak to chodí den co den. Kondomy a lubrikanty už nakupujeme ve velkém balení, protože spotřebu mám opravdu enormní. Sotva ráno otevřu oči a dopřeju si ranní dávku autoerotiky, už přemejšším, kam se vydám na lov, a na koho bych měla zrovna chuť. Otevřít dveře na ulici je pro mě totéž, jako načít bonboniéru. Stačí si vybrat sladkej a lahodnej bonbón.

PONDĚLÍ

Ranní příprava do práce mi trvala poněkud dýl, než bych potřebovala, a teď spěchám k autu na vysokých podpatcích, div, že si nerozbiju hubu. Ráda bych udělala dojem, protože je to po dlouhý době opět práce v mužském kolektivu. Vím, že to asi nebyl nejlepší nápad přijímat pozici obchodní zástupkyně ve strojírenské firmě. Ale jak mi bylo řečeno mým nadřízeným, práce v terénu vyžaduje hlavně samostatnost, takže ostatní kolegy bych měla vídat maximálně jednou za měsíc na společném hodnocení prodeje.

Dnes budu představena zbytku týmu a seznámena s nejdůležitějšími postupy, který jsou odlišný od minulého zaměstnání, kde jsem víceméně pracovala se samými kolegyněmi a bylo to peklo. Hrozně jim vadilo, jak vypadám. Pravda, investovala jsem vždy do sebe dost peněz, abych se chlapům líbila a měla mnohem lepší podmínky k seznamování a tím i víc možností k ukojení svého chťiče. Hnědý vlnitý vlasy mi narostly po lopatky, prsa jsem si nechala vylepšit modelací a nejsem líná zaskočit si do fitka nebo si zaběhat. Mimochodem vždycky se najde někdo, kdo si se mnou rád „zasportuje“ ještě po tréninku. I to je důvod, proč si můžu kupovat přilehnavý šaty, který podtrhnou ženskost mé postavy ve tvaru přesýpacích hodin.

Z přemítání mě vyrušil striktní příkaz policisty:

„Paní řidičko, vystupte si a pojdte se mnou!“

Vyslovil to tak, že nebylo možný odolat jeho přání a neuposlechnout. Snažila jsem se mu marně vysvětlit, že hrozně spěchám do práce. Odchytil mě zřejmě proto, že jsem projela křižovatku na červenou. Asi stáli s kolegou někde zašití a lovili pachatele přestupků. Zastavili mě na odpočívadle pro kamiony na konci města. Odvedl mě k policejnímu vozidlu, otevřel dveře a sáhl pro tester.

„Provedeme dechovou zkoušku, neboli tak zvaný orální test,“ podával mi přístroj na měření alkoholu v dechu a lehce se při tom uculoval. Při slově *orální* na mě mrkl a já už tušila, že tentokrát vyvážnu bez pokuty.

„Ale no tak, pane policisto, přece byste po mě nechtěl, abych si do úst dávala tohle?“ opáčila jsem provokativně a svým pohledem sjela k jeho rozkroku a zpátky. Okamžitě mu to došlo.

„Víte vy vůbec, jak hrubého dopravního přestupku jste se dopustila?“

„Ano, chápu, asi jsem to přehnala. Jenomže já vážně pospíchám. Nechcete mě raději rovnou potrestat a já zase pojedu?“

„Tělesné tresty bohužel nevedeme,“ usmál se na mě.

„A co udělat pro tentokrát výjimku?“ provokovala jsem ho dál a můj chtíč už se hlásil o slovo.

Policajt odložil přístroj zpátky do auta, rozhlídl se kolem, rozepl si opasek a povolil zip u kalhot. Ihned na mě vyskočilo jeho topořící se přirození. Beze slova jsem poklekla a schovaná za služební dodávkou jsem ho začala divoce kouřit. V momentě se objevil i druhý polda. Posadil se dozadu do dodávky, rozepnul si kalhoty a pokynul